

- 1. Aan het strand stil en verlaten,
bij het scheem'ren van de maan.
Ziet men daar een aardig paartje,
vol van weemoed aangedaan.
Liefste, ik moet je gaan verlaten,
morgen keer ik weer naar zee,
en dan trouw ik als ik thuiskom,
hier op Hollands dier'bre ree.
Maar zij sprak: "Ach liefste mijne
spreek zover niet in 't verschiet,
want de zee ligt vol met mijnen,
en die dingen zie je niet".**
- 2. Dobberend op de woeste baren,
stuurde hij zijn scheepje voort.
Maar wat daar opeens gebeurde:
een ontploffing werd gehoord.
't Schip verdween al in de diepte.
Angstig keek hij om zich heen.
Nergens kon hij redding vinden
mensenlief waar moet dat heen?
Terwijl hij worstelt met de golven
en de dood voor ogen ziet
denkt hij aan zijn liefste meisje
dat hij thuis daar achter liet.**
- 3. Aan het strand stil en verlaten,
Ziet men daar een meisje staan,
Dat al turend en al smachtend
Wacht de komst van hare man.
Hij zou immers wederkeren.
Hij beloofde haar toch trouw.
En dan krijgt zij zo'n verlangen,
word'ik toch zijn lieve vrouw.
Maar hij keerde nimmer weder.
Want de dood sloeg om zich heen.
En zij keerde telkens weder,
aan het strand stil en alleen.**